

De ce să mori tu ?

Mihai Eminescu

Tu nu ești frumoasă Marta, însă capul tău cel blond
Când se lasă cu dulceață peste pieptu-ți ce suspină
Tu îmi pari a fi un înger ce se plânge pe-o ruină
Or-o lună gânditoare pe un nour vagabond.

Astfel treci și tu prin lume... ca un basmu de proroc !
Ești săracă dar bogată, ești mahnită dar senină!
Ce să plângi? De ce să mori tu? Ce poți oare fi de vină
Dacă fața ți-e urâtă, pe când ani-ți sunt de foc.

Când ai ști tu cât simțirea-ți și privirea 'nduișată
Cât te face de plăcută și de demnă de iubit
Tu ai râde printre lacrimi și-ai ascunde negreșit
In cosița ta de aur fața-ți dulce și șireată.

Altele sunt mai frumoase, mult mai mândre, mai bogate
Dar ca marmura cea rece nu au inimă de fel
Pe când tu!... ești numai suflet. Ești ca îngerul fidel
Ce pe cel care iubește ar veghia 'n eternitate.

Șterge-ți ochii blondă Marta... ochi-ți negri... două stele
Mari, profunzi ca vecinicia și ca sufletu-ți senin.
O nu stii cât e de dulce, de duios și de divin
De-a te pierde 'n ochi-aceștia străluciți în lacrimi grele.